

С Ката живее невенчан. Мисли, че аз не зная. Съвестен работник, добър човек, верен ми е като куче — но целият му живот е сбъркан. Дойде ли му часът, оставя всичко и хуква. Мисля си, дали, докато свършим гроздобера, няма да ме зареже за дебелите боси крака на някоя берачка. . .

Той изведнаж млъква.

— Пък, може-би, това е то — истинското, а? . . Кой ще ти каже? . . Може-би, другото, което смятаме нормално, е само пауза, празнота, очакване? . .

— Ами твоята точка? . .

Ние сме допрели рамене под чергата, да се топлим, клатушкани от колата, загубени в тихата хладна нощ. Думите звучат отчетливо, с някакъв по-дълбок, и в същото време, като че недоизказан смисъл.

— Ами твоята точка? — повтарям аз.

— Не знам . . . Наистина, не знам — мръдва глава той. — По-рано, преди да се върна, беше друго. Струва ми се, че сега не съм вече същия. И затова предишното не влиза в сметката. . . Дойдох тук с настървение, с увереност, че ще поема в ръцете си и ще стегна имота. Искаше ми се да прошуми пак хаджи Вълчовото име, както преди! И мисля, че